

РЕШЕНИЕ

№ 5621

гр. София, 31.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА

при участието на секретаря ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА
като разгледа докладваното от ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА Гражданско дело № 20211110169820 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. от ГПК.

Предявен е иск с правно основание чл. 439, ал. 1 от ГПК от ПЛ. Н. ИВ. срещу „Фирма“ ЕАД за признаване за установено по отношение на „Фирма“ ЕАД, че ПЛ. Н. ИВ. не дължи принудително изпълнение на сумите по изпълнителен лист от 01.02.2013 г., издаден по ч. гр. дело №15645/2009 г. по описа на СРС, както следва: 2708,62 лева за главница и 562,95 лв. за лихва за забава.

Ищецът твърди, че в полза на ответника е издаден изпълнителния лист, въз основа на който е образувано изп.дело №3522/2016 г. по описа на ЧСИ с рег. №№ на КЧСИ. Поддържа, че са налице предпоставките на чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК и изтекъл давностен срок по чл. 117 от ЗЗД, поради което правото на принудително изпълнение е погасено. Пояснява, че изпълнителният лист е издаден въз основа на заповед за изпълнение, във връзка с влязло в сила на 22.12.2012 г. решение по гр. дело №15135/2010 г., постановено по реда на чл. 422, ал.1 от ГПК. Претендира съдебни разноски.

Ответникът оспорва иска, като не възразява относно датата на влизане в сила на съдебното решение (заповедта за изпълнение). Твърди, че не са настъпили твърдените факти, водещи до погасяване правото на принудително изпълнение. Намира, че давността е прекъсната с предприети действия по изпълнение в срока по чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК, в т.ч. давностният срок е спрял от 13.03.2020 г. до отмяна на извънредното положение, обявено в Р България.

Съдът, като обсъди въведените в процеса факти с оглед на събраните по делото доказателства и поддържани доводи, преценени при условията на чл. 235, ал. 2 ГПК, по свое убеждение намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Не се спори, а и от изп. дело № 3522/2016 г. по описа на ЧСИ С. Я., с рег. №№ на КСЧИ, се установява, че същото е образувано по молба от 26.10.2016 г. на ответното „Фирма“ ЕАД срещу ищеца ПЛ. Н. ИВ. по изпълнителен лист от 01.02.2013 г. по ч.гр. дело

№15645/2009 г. по описа на СРС, 82 с-в, издаден въз основа на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, влязла частично в сила на 22.12.2012 г. въз основа на решение от 16.08.2011 г. по гр. дело №15135/2010 г. на СРС и решение от 22.12.2012 г. по гр. дело №2493/2012 г. по описа на СГС, съгласно който ПЛ. Н. ИВ. е осъден да заплати на „Фирма“ ЕАД сумата 2708,62 лева за главница за доставена топлинна енергия, 562,95 лева за лихва за забава за периода 01.11.2006-30.04.2009г., ведно със законна лихва от 29.12.2010 г. до окончателното плащане на главницата, и сумата 65,44 лева – съдебни разноски.

Съгласно чл. 439, ал. 1-2 от ГПК, длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението, който може да се основава само на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Защитата на длъжника по този ред е аналогична на тази по чл. 255 от ГПК (отм.) и има за цел да бъде съдебно отречено изпълняемостта, признато с влязло в сила решение, по което е издаден изпълнителният лист, защото е престанало да съществува или изпълняемостта му не е настъпила.

Съгласно чл. 117, ал. 2 от ЗЗД, след установяване на вземането със съдебно решение започва да тече нова давност и срокът ѝ е пет години. В конкретния случай този срок изтича на 22.12.2017 г., като преди края - на 26.10.2016 г. е образувано изпълнителното производство. Съгласно т. 10 от ТР №2/26.06.2015г. по т.д. № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК (чл. 330, ал. 1, б. „д“ ГПК отм.), нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Обявява се за изгубило сила Постановление №3/1980г. на Пленума на Върховния съд. Разясненията по приложението на закона са приложими след 26.06.2015 г. по отношение на висящите изпълнителни производства. С тълкувателното решение е прието, че давностният срок се прекъсва, с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, било в изпълнение на молба от вискателя или предприето по инициатива от съдебния изпълнител, на основание овластяването по чл. 18, ал. 1 от ЗЧСИ. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело в контекста на постановяване нарочно разпореждане от съдебен изпълнител по чл. 434 от ГПК за образуване на делото; изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Прекъсва давността всяка редовна молба за изпълнение по смисъла на чл. 426, ал. 2 от ГПК, както и тази с която вискателят възлага по чл. 18 от ЗЧСИ. Теклата в полза на длъжника давност няма да бъде прекъсната, ако изпълнителното производство е образувано по нередовна молба, в която вискателят не е посочил изпълнителен способ, освен в хипотезата на чл. 18 от ЗЧСИ.

Съгласно чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК, изпълнителното производство се счита прекратено, ако вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, с изключение на делата за издръжка. Без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това. Прекратяването на изпълнителното производство става по право, като новата давност започва да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие.

Съгласно чл. 450, ал.3 от ГПК, запорът върху движима вещ или парично вземане на длъжника се счита наложен от деня, в който е получено съобщението за него от третото задължено лице. Принудителното събиране на всяка месечна удържка, в изпълнение на наложен запор, представлява действие, което изгражда изпълнението на принудителния способ запор, поради което ежесечно прекъсва преклузивния срок по чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК и този по 117, ал. 2 от ЗЗД.

Съдът приема, че за паричните вземания, удостоверени в изпълнителния лист, давностният срок е прекъснат с подаване на молбата за образуване на изпълнителното дело на 26.10.2016 г., тъй като с нея вискателят заявява овластяване на съдебния изпълнител по чл. 18 от ЗЧСИ- да проучва имущественото състояние на длъжника, да прави справки, да набавя документи, книжа и други, да определя начина на изпълнението. От изп. дело се установява, че със запорно съобщение, връчено на третото задължено лице на 23.11.2016 г. /л.52 от изп.дело./, е наложен запор върху трудово възнаграждение на длъжника и в този смисъл предприето действие по изпълнението, което прекъсва срока по чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК и този по 117, ал. 2 от ЗЗД. Видно от съобщение на л. 66 от изп. дело на 22.12.2016 г. е наложена възбрана върху недвижим имот на длъжника. Изяснява се, че на 21.12.2016г. длъжникът се явил в кантората на ЧСИ и удостоверил писмено, че ще погасява задължението по изп. дело с месечна вноска от 50 лв., което се потвърждава от приложените платежни документи, всички с основание на плащане номера на делото, считано от м.01.2017 г. до 29.11.2021 г. Изпълнителното производство не е спирано по искане на вискателя. С молба от 19.09.2019 г. и от 19.11.2021 г. вискателят, в рамките на давностния срок, е поискал предприемане на изпълнителни действия – запор върху трудово възнаграждение на длъжника и опис на движими вещи (на л.165/214 от изп. дело).

При така установените правнорелевантни факти, съдът приема, че изпълнителното производство не е прекратено *ex lege*, на осн. чл. 433, ал.1,т.8 от ГПК, тъй като не се доказва бездействие на вискателя повече от две години и са приложени по отношение имуществото на длъжника изпълнителни действия в срока по чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК и чл. 117, ал.2 от ЗЗД. Поради това към датата на подаване на иска и приключване на съдебно дирене не е изтекъл петгодишният давностен срок, като се отчете и възражението на вискателя, че за периода от 13 март 2020 г. до 20 май 2020 г., вкл., давностният срок е спрял, на основание чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във вр. с пар. 13 от Закон за изменение и допълнение на Закона за здравето, ДВ бр. 44 от 13 май 2020 г. Съобразно извършените от длъжника плащания, ежемесечно, през периода 21.12.2016-19.09.2019 г. , с така посоченото основание на плащане, може да се изведе еднозначен извод, че признава и основанието, и целия размер на дълга по изп. дело № 20168440403522. Плащанията на длъжника са направени преди изтичането на давностния срок, а признание на вземането от длъжника по смисъла на чл. 116, б. а от ЗЗД е релевантно и поражда изгодните за кредитора правни последици-прекъсване на давностния срок, ако то е направено в рамките на този давностен срок, която хипотеза е осъществена в настоящия случай. Ето защо искът се явява неоснователен и подлежи на отхвърляне.

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал.3 от ГПК, ищецът трябва да заплати на ответника деловодни разноски за възнаграждение на юрисконсулт, което съдът определя в минималния размер по чл. 25 НЗПП – сумата 100 лв.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от ПЛ. Н. ИВ., с ЕГН:*****, срещу „Фирма“ ЕАД, с ЕИК:, иск с правно основание чл. 439, ал. 1 от ГПК за признаване за установено, че ПЛ. Н. ИВ., с ЕГН:*****, не дължи принудително изпълнение на „Фирма“ ЕАД, с ЕИК:, на сумата 2708,62 лева за главница за доставена топлинна енергия, и сумата 562,95 лева за лихва за забава за периода 01.11.2006-30.04.2009г. по изпълнителен лист от 01.02.2013 г., издаден по ч. гр. дело №15645/2009 г. по описа на СРС.

ОСЪЖДА ПЛ. Н. ИВ., с ЕГН:*****, да заплати на „Фирма“ ЕАД, с ЕИК:, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, сумата 100,00 лева – съдебни разноски.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от

връчването му на страните.

Препис от настоящото Решение да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____